

Sygnatura akt VI Ka 441/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 sierpnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk

SSO Marcin Mierz (spr.)

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2014 r.

sprawy **P. P.** ur. (...) w B.

syna D. i K.

oskarżonego z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 marca 2014 r. sygnatura akt III K 1372/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że ustala, iż przypisany oskarżonemu czyn wyczerpuje znamiona wypadku mniejszej wagi z art. 286 § 3 kk i na mocy art. 286 § 3 kk wymierza oskarżonemu P. P. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. N. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 441/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 29 sierpnia 2014 roku

P. P. oskarżony został o to, że w dniu 5 lipca 2013r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Z. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70 zł poprzez zawarcie umowy pożyczki (...) pod zastaw telefonu komórkowego marki S.(...) jednocześnie wprowadzając go w błąd co do prawa własności zastawionego telefonu, to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 marca 2014 roku (sygn. akt III K 1372/13) Sąd Rejonowy w Gliwicach orzekł, co następuje:

1. oskarżonego P. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w części wstępnej wyroku czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. - i za to na zasadzie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. C. kwoty 70,00 (siedemdziesięciu) złotych;
3. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - prawo o adwokaturze przyznaje adw. A. N. z Kancelarii Adwokackiej w G. ze Skarbu Państwa kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, w tym kwotę 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT;
4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na pominięciu okoliczności przemawiających za orzeczeniem względem oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Alternatywnie, na wypadek nie podzielenia przez sąd tego zarzutu, obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność (surowość) kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, jak i do jego właściwości i warunków osobistych, poprzez niezastosowanie okoliczności przemawiających za orzeczeniem wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd zważył, co następuje:

Choć apelacja obrońcy oskarżonego nie okazała się trafna, bowiem podniesione w jej treści zarzuty i argumenty nie zasługiwały na uwzględnienie i nie doprowadziły do orzeczenia przez sąd odwoławczy wobec oskarżonego postulowanej w apelacji kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jej wniesienie doprowadziło jednak do zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a w konsekwencji także obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności w kierunku dla oskarżonego P. P. korzystnym.

Rozpoznając wywiedzioną apelację, w pierwszym rzędzie zbadał Sąd Okręgowy z urzędu prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego oraz winy oskarżonego i w tym zakresie nie dopatrył się jakichkolwiek uchybień. Poczynione przez sąd pierwszej instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.. Stanowisko swoje sąd ten należycie uzasadnił, czyniąc to w sposób zgodny z art. 424 k.p.k.. Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych. Ustalenia faktyczne sądu znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Ocena zgromadzonych dowodów przedstawiona w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia pozostaje logiczna i w nie nosi cech dowolności. Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę nie

przekroczył także granic swobodnej oceny dowodów. Analizując zarówno zgromadzone dowody, jak i pisemne motywy zaskarżonego wyroku dojść trzeba do przekonania, że Sąd Rejonowy przeprowadzając pełne postępowanie dowodowe zgromadził kompletny materiał dowodowy i na jego podstawie prawidłowo ustalił stan faktyczny, a poddając analizie zgromadzony materiał dowodowy wyprowadził trafne wnioski w zakresie winy oskarżonego. Ocena przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była wszechstronna i jako obiektywna nie nosi znamion dowolności.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Krytyka odwoławcza musi zatem, aby była skuteczna, wykazać usterki rozumowania sądu wydającego zaskarżony wyrok prowadzące do powstania błędnych ustaleń faktycznych. Uchybień takowych Sąd Rejonowy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy nie dopuścił się. Wniosków powyższych nie zdyskwalifikowała wywiedziona apelacja, której zarzutów nie potwierdziła przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w Gliwicach kontrola instancyjna.

Zgromadzone w postępowaniu niniejszym dowody nie pozostawiają wątpliwości, iż oskarżony P. P. dopuścił się zarzuconego jego osobie przestępstwa oszustwa. Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. Żaden ze zgromadzonych w postępowaniu dowodów nie podważał jego sprawstwa. Zachowanie oskarżonego bez wątplenia wyczerpało znamiona przestępstwa oszustwa. Przekazał on bowiem pożyczkodawcy w zastaw stanowiący zabezpieczenie udzielonej mu pożyczki w kwocie 70 złotych przedmiot w postaci aparatu telefonicznego, którym to przedmiotem, nie będąc jego właścicielem nie miał prawa rozporządzać i dysponować. Przedmiot ten pochodził z czynu zabronionego polegającego na przywłaszczeniu cudzej rzeczy znalezionej, której wartość determinowała jednak ustalenie, iż czyn ten stanowi wykroczenie, przez co bez wątplenia przestępstwo objęte aktem oskarżenia w niniejszej sprawie nie mogło stanowić czynu współukaranego w odniesieniu do czynu polegającego na przywłaszczeniu rzeczy znalezionej. Jednocześnie przy uwzględnieniu regulacji art. 169 § 2 kodeksu cywilnego, zachowanie oskarżonego nie skutkowało przeniesieniem własności na rzecz pokrzywdzonego właściciela lombardu w którym pozostawił oskarżony aparat telefoniczny zagubiony uprzednio przez S. K., który poprzez zagubienie tego aparatu utracił tenże przedmiot.

Pomimo sformułowania przez obrońcę w apelacji dwóch różnych zarzutów, a to zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia oraz rażącej niewspółmierności kary, zarzuty te sprowadzały się właściwie do kwestionowania przez obrońcę orzeczenia o karze w zakresie w jakim wymierzona została ona oskarżonemu bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Także zatem zarzut pierwszy apelacji określony przez apelującego jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, polegający na pominięciu okoliczności przemawiających za orzeczeniem względem oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania stanowił zarzut, którego istota sprowadzała się, jak w zarzucie drugim, do podważenia wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, a uznanej przez obrońcę za rażąco niewspółmiernie surową. Rzecz jednak w tym, że argumentacja apelacji mająca przekonywać o trafności sformułowanych w sposób niezwykle ogólny zarzutów, nie zawierała treści, których uwzględnienie doprowadzić mogłoby do orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Powołując się na okoliczność, iż nie uwzględnił sąd sytuacji życiowej oskarżonego obrońca nie wskazuje jakie konkretne okoliczności w zakresie tejże sytuacji miałyby spowodować orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Akta sprawy nie zawierają natomiast jakichś szczególnych informacji o sytuacji życiowej oskarżonego, które mogłyby wpłynąć na ocenę zasadności warunkowego zawieszenia wykonania kary. Fakt przyznania się do popełnienia zarzuconego jego osobie przestępstwa na który w apelacji powołuje się obrońca, jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia został przez Sąd Rejonowy uwzględniony przy orzekaniu o karze, której wymiar przy zastosowaniu niepodważanej przecież przez obrońcę kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, odzwierciedlał rozważenie także i wpływu tej okoliczności na orzeczenie o karze. Kara nie mogła zostać również uznana za rażąco niewspółmiernie surową z uwagi na dyrektywę z art. 54 § 1 k.k. na którą powołał się obrońca w apelacji. Posiadanie przez oskarżonego statusu sprawcy młodocianego w procesie karnym, w realiach niniejszej sprawy nie może prowadzić do orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nie wiadomo do jakich okoliczności istotnych dla wymiaru kary odwołuje się obrońca powołując się na ilość popełnionych czynów

zabronionych, stopień ich społecznej szkodliwości w sytuacji, gdy oskarżonemu w niniejszej sprawie zarzucono i przypisano wyłącznie jedno przestępstwo. Poza twierdzeniami do których sąd odwoławczy odniósł się powyżej, apelacja obrońcy zawiera wyłącznie teoretyczne i w wysokim stopniu ogólne sformułowania, które nie mogły wywołać oczekiwanego przez apelującego i samego oskarżonego skutku w postaci warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary. Apelacji obrońcy nie można było zatem uwzględnić.

Wywieziony środek odwoławczy doprowadził jednak do zmiany zaskarżonego orzeczenia na korzyść oskarżonego z powodów dostrzeżonych przez sąd odwoławczy z urzędu. Przeprowadzając instancyjną kontrolę wyroku sądu pierwszej instancji sąd odwoławczy uznał, iż czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi i zakwalifikowany zostać powinien jako przestępstwo z art. 286 § 3 k.k.. Okoliczności przedmiotowe popełnionego przez oskarżonego przestępstwa były zdaniem sądu odwoławczego tego rodzaju, iż uzasadniały zastosowanie tej właśnie kwalifikacji prawnej. Jednym z kluczowych elementów, które zdecydowały o takim zakwalifikowaniu czynu oskarżonego pozostaje niewielka wysokość szkody wyrządzonej przypisanym mu przestępstwem i to w szczególności w warunkach w których objęta była ona przecież świadomością oskarżonego zmierzającego swoim działaniem do osiągnięcia określonego celu. Niewielka wartość uzyskanego od oszukanego pokrzywdzonego mienia wpływa w sposób znaczący na ocenę nie tylko stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, lecz także na stopień jego winy, w sposób wydatny tenże stopień obniżając. Także w zakresie motywacji oskarżonego nie było w realiach niniejszej sprawy niczego szczególnie jego działanie obciążającego. Chęć łatwego zysku kosztem majątku pokrzywdzonego stanowi niejako nierozzerwalny element działania każdego oszusta. Trudno także w realiach niniejszej sprawy przyjąć, by czyn oskarżonego stanowił działanie przygotowane, zaplanowane, czy też przemyślane. Czyn oskarżonego dotyczący mienia drobnej wartości nie zawierał nadto w swojej charakterystyce żadnych okoliczności, które niezależnie od wartości wyrządzonej przestępstwem szkody sprzeciwiałyby się jego zakwalifikowaniu jako wypadek mniejszej wagi. Za wykroczenie polegające na przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej znalezionej przez oskarżonego po tym, jak zagubiona została przez nietrzeźwego jej dysponenta w trakcie spożywania alkoholu w parku, oskarżony P. P. powinien ponieść odpowiedzialność w odrębnym postępowaniu w sprawie o wykroczenie. Okoliczność ta nie może posiadać wpływu na kwalifikację prawną czynu objętego aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. Przestępstwo oskarżonemu przypisane spełniało zatem wszelkie warunki, by zostać uznanym za wypadek mniejszej wagi. Rodzaj dobra, w które godziło przestępstwo, w postaci pieniędzy, którymi pokrzywdzony właściciel lombardu dysponował, nie mógł zostać uznany za obciążający oskarżonego. Także osoba pokrzywdzonego prowadzącego działalność gospodarczą nie należy do kategorii osób, które w sposób szczególny dotknięte zostać mogły popełnieniem na ich szkodę przestępstwa oszustwa na kwotę 70 złotych. Także w sposobie popełnienia przestępstwa, w szczególności w działaniu polegającym na wprowadzeniu pokrzywdzonego w błąd, nie ma nic szczególnego, co mogłoby obciążać oskarżonego. Wskazane kryteria decydujące o zakwalifikowaniu czynu oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi odpowiadają elementom, które w orzecznictwie sądów określane pozostają jako posiadające wpływ na ocenę, czy konkretne przestępstwo jest wypadkiem mniejszej wagi, czy też nie (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 29 września 2010 roku, sygn. akt II AKa 270/10, LEX nr 621279, podobnie wyrok SA w Gdańsku z dnia 11 grudnia 2002 roku, sygn. akt II AKa 428/02, Apel.-Gda. 2003/2/137, także wyrok SA w Katowicach z dnia 2 sierpnia 2001 roku, sygn. akt II AKa 284/01 Prok.i Pr.-wkl. 2002/5/9). Za wypadki mniejszej wagi uznaje się takie zachowania, wyczerpujące znamiona formalne, gdy szkoda wyrządzona lub zamierzona jest niewielka, a sprawca działa z niewielką winą. Niektórzy dodają warunek, by poprzednie życie sprawcy bądź jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa świadczyły, że przestępstwo było w jego życiu incydentem odbiegającym od linii jego życia. Sąd Okręgowy tego dodatkowego obostrzenia nie wymaga, bo są to okoliczności życiorysowe, dotyczące osoby sprawcy, a nie jego czynu. Prawo karne jest prawem czynu, a nie prawem sprawcy jak prawo nieletnich (wyrok SA w Krakowie z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt II AKa 128/02, KZS 2002/6/16). Okoliczności powyższe zdecydowały, iż czyn oskarżonego zakwalifikowany został przez sąd odwoławczy jako przestępstwo z art. 286 § 3 k.k. stanowiące wypadek mniejszej wagi przestępstwa oszustwa.

Zmiana kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu skutkować musiała także modyfikacją zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego. Kara ta ulec musiała stosownemu złagodzeniu. Mając na względzie całokształt elementów decydujących o tymże wymiarze, zwłaszcza określonych w przepisach art. 53 i 55 k.k., sąd odwoławczy uznał, iż karą właściwą wobec oskarżonego P. P. za przypisane jego osobie przestępstwo

pozostawać będzie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając o takim wymiarze kary wobec oskarżonego sąd odwoławczy zważył na okoliczności już w niniejszym uzasadnieniu omówione przy okazji wskazania na te elementy, które zadecydowały o zakwalifikowaniu czynu oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi. Uwzględnił sąd zatem niewysoki stopień winy uwarunkowany także tym, że wysokość wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody objęta była zamiarem oskarżonego, a osiągnięcie szkody określonej wysokości stanowiło cel jego działania. Miał sąd także na względzie niewysoki stopień społecznej szkodliwości czynu związany głównie z niepoważnymi jego następstwami objętymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego. Uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie prewencji generalnej. Rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu pozostaje niewielki, przez co w sposób łagodzący wpłynął on na wymiar kary. Jako szczególnie obciążający dla wymiaru kary wobec oskarżonego ocenić należało właściwości i warunki osobiste oskarżonego. P. P. pozostaje osobą uprzednio już pięciokrotnie karaną, w tym czterokrotnie za podobne do przypisanego jego osobie w niniejszej sprawie przestępstwa przeciwko mieniu. Dotychczasowa karalność oskarżonego obciąża jego osobę w sposób znaczący posiadając przemożny wpływ na wymiar orzeczonej wobec niego kary, która gdyby nie ta karalność, orzeczona zostałaby w niższym wymiarze, zwłaszcza przy uwzględnieniu wysokości wyrządzonej czynem oskarżonego szkody.

Jednocześnie brak było podstaw do tego, by warunkowo zawiesić oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec jego osoby kary pozbawienia wolności, choć jej wymiar dawał możliwość orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W zakresie możliwości zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary w zupełności akceptuje sąd odwoławczy zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia argumentację Sądu Rejonowego do tej kwestii się odnoszącą. Uznał sąd odwoławczy, że dotychczasowa karalność oskarżonego uzasadnia orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Dotychczasowa karalność P. P. obciąża oskarżonego bowiem w sposób istotny. Był oskarżony już pięciokrotnie karany, w tym czterokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Kary wobec jego osoby orzekane nie przyniosły społecznie oczekiwanego rezultatu i nie odwoływały oskarżonego od popełnienia kolejnego przestępstwa przeciwko mieniu. Wykonanie orzekanych pierwotnie z warunkowym zawieszeniem ich wykonania kar pozbawienia wolności było następnie zarządzane. Okresy próby ustanowione wobec oskarżonego nie przebiegały pomyślnie. Nie wykorzystał on danej mu w tym względzie szansy na dowiedzenie, że wystarczającą dla osiągnięcia celów kary pozostawać będzie kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zachowaniem swoim potwierdził oskarżony lekceważący stosunek do porządku prawnego, w tym do dobra prawnego jakim jest mienie po raz kolejny dotknięte przestępstwem oskarżonego. Znaczne nasilenie okoliczności obciążających w zakresie właściwości i warunków osobistych oskarżonego związanych przede wszystkim z dotychczasową karalnością oskarżonego nie dało sądowi podstaw do przyjęcia, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, zwłaszcza zaś do zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Nie sposób bowiem wobec wskazanych wyżej okoliczności uznać za zasadną pozytywną prognozę kryminalną wobec P. P., który w dalszym ciągu dopuszcza się przestępstw. Oskarżony pomimo uprzedniego skazania na kary pozbawienia wolności za przestępstwa podobne nie zmienił swojego stosunku do porządku prawnego w kierunku pożądanym przez społeczeństwo, po raz kolejny popełniając przestępstwo przeciwko mieniu. Nie daje zatem oskarżony rękami, że w przypadku pozostawania na wolności przestępstwa nie popełni. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania z pewnością nie przekracza stopnia winy, odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak również spełnia swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Okoliczności niniejszej sprawy nakazały Sądowi Okręgowemu w Gliwicach uznanie, że tylko kara pozbawienia wolności orzeczona bez warunkowego zawieszenia jej wykonania uczyni zadość należytemu uwzględnieniu wszystkich dyrektyw wymiaru kary. Dane o karalności P. P. tworzą wysoce negatywny obraz właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia oskarżonego dowodząc, że czyn objęty wyrokiem skazującym w niniejszej sprawie stanowi wyłącznie element szerszej działalności przestępczej oskarżonego. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania spełnia zatem wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 k.k., nie narusza nadto zasad wymiaru kary sformułowanych art. 53 k.k. oraz zasad odnoszących się do możliwości warunkowego zawieszenia jej

wykonania opisanych w art. 69 k.k. nawet przy uwzględnieniu statusu młodocianego posiadanego przez oskarżonego w niniejszej sprawie, który to status przecież nie oznacza, że zawsze orzekana być winna wobec takiego sprawcy kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Mając okoliczności powyższe na względzie, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok sąd odwoławczy utrzymał w mocy. W punkcie 3 zasądził sąd na rzecz obrońcy z urzędu koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Zważając natomiast na sytuację majątkową oskarżonego aktualnie odbywającego karę pozbawienia wolności, sąd odwoławczy zwolnił P. P. od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.